

Les seves obres de conjunt més importants són les ja citades dels «Uredales, Flora Ibérica» i «Estudio sistemático de los Hifales», a més els llibres, *Botánica Criptogámica Agrícola* i *Botánica General, Talofitas* de l'Historia Natural Gallach. (1)

Descansi ab Deu l'home il·lustre, el preclar botànic, el savi mestre.

Notes bibliogràfiques

As lagartas inimigas do milho. Prof. Joaquim da SILVA TAVARES, S. J. «Brotéria», Sèrie Zoològica, vol. XXV-1928, fasc. III (Publicado a 1 de Noviembre), pp. 153-160. Caminha.—L'autor s'ocupa de les principals erugues perjudicials al blat-de-moro (*Zea Mays* L.) a Pontevedra (Galícia) que són les papellones *Caradrina exigua* Hb., *Pyrausta nubilalis* Hb. i *Sesamia nonagrioides* Lef. en un curt article de vulgarització excepte qualche cosa original respecte de la primera per tal de què la color de l'eruga depèn molt de l'aliment com ho confirma l'experiment següent:

A principis d'agost de 1928 començà a alimentar amb fulles noves de blat-de-moro una erugeta verd clar de *Caradrina exigua* Hb. quina va continuar creixent i conservant sempre la mateixa color. A mig mes li donà blat-de-moro i herba falera que àdhuc en diuen presseguera borda (*Polygonum Persicaria* L.), l'aliment favorit d'aquesta espècie. Preferí, com era de preveure, l'herba falera, abandonant el blat-de-moro. De la nit del 20 al 21 es tornà fosca, quasi negra, de faisó que es regoneixia malament pel dematí. No hi havia dubte, puix dins la capsa, on creixia, no hi havia cap altra eruga. Els costats i el dors quedaren quasi negres; amb prou feines es conservava verda la part inferior i una estreta faixa lateral junt a la cara inferior. Faltava fer la contraproba. Treta l'eruga de l'aliment del que era goluda, començà a donar-li solament blat-de-moro, principalment medul'la tendra, per mancar-li ja les fulles noves; conservà la color fosca durant alguns dies (no va anotar el nombre d'ells), i després començà a tornar-se més clara, poc a poc, no mudant la color de repent

---

(1) Per la biografia complerta i bibliografia total pot consultar-se al P. UNAMUNO, en el número de desembre del Boletín de la R. Sociedad Española de Historia Natural i B. FERNANDO RÍOFRIO en el fascicle VII de la revista «Cavamillicia» (1928).

com en el primer cas. Abans de la metamòrfosi estava ja notablement més clara, sense arribar per ço a reprendre del tot la color verd clar primitiu, potser per no alimentarse de fulles verdes sinó medul'la tendra. La metamòrfosi fou en principi de setembre. La crisàlida es conserva encara al moment en què escriu (13 d'octubre). La papellona apareixerà, naturalment, en la primavera de 1929. - A. CODINA.

Geografia Botànica. Dr. P. FONT QUER. Geografia Universal, fasc. 8, pp. 415-440. Publicacions del Instituto GALLACH. Barcelona.—Comença el treball amb un estudi dels factors que motiven la dispresió de les plantes sobre la superfície terrestre. L'autor descriu després, els més importants tipus de vegetació: boscos, prats, deserts. Posa de manifest la independència de les plantes entre sí i amb els animals. Les associacions vegetals, conjunt natural i espontani, són objecte de la seva atenció. Amb elles acaba la part general per a ocupar-se seguidament de la vegetació, caràcter i florística, en les seves diverses zones. La vegetació de les muntanyes en els seus pisos inferior, montà i alpi, i la vegetació de les aigües completen el quadro geobotànic.

Dintre dels estrets límits imposats per les exigències editorials, valents per a un mestre en la matèria, dóna el Dr. Font Quer, mercès a la claretat del seu estil didàctic, una idea exacta de les qüestions tractades. Esquemes, cartes i gravats acompanyen el text.—Miquel de GARGANTA.

Nota sobre el *Leucanthemum arundanum* (Bss.) Cuatr.—Dr. J. CUATRECASAS. «Cavanillesia», vol. I, fasc. I-III.

Gràcies a l'abundància de material de què ha disposat, l'autor estudia amb tot detall aquesta espècie polimorfa a la qual subordina el *Leucanthemum atlanticum* (Ball) Maire i el *L. Mairei* Humbert. Proposa un nou agrupament específic, basat sòlidament.—Miquel de GARGANTA.

La Plana de Vich. Gonçal de REPARAZ (fill). Enciclopedia de Catalunya, Barcelona, 1928.—Llástima que no s'hagi posat més cura en la redacció de quant fa relació amb la vegetació.

En la successió altitudinal, sempre l'alzina forma un pis marcadament inferior al roure (*Quercus pubescens* i *Q. sessiliflora*) quins límits naturals son pels vols dels 800-900 m. d'altitud, segons l'exposició. Unicament condicions estacionals modifiquen aquesta llei; així podem veure baixar els rouredes per dessota de la *Quercus ilex* fins al fons de la plana en les torrentades i reconssats i humits; però això no altera pas la norma general de la distribució per les falces de les muntanyes. A més altitud, 1100 m., se troba la fageda que pot baixar fins a 900 m. en vessants fresques i barrancades. Per altra part, no cal confondre les moreres